

Vædderen

Det er morgen, men udenfor er alt gråt i gråt. Regnen slår hårdt mod ruden.

»Det er sikkert bare en sommerbyge,« siger hr. Haahr. »Den driver hurtigt over.«

Efter morgenmaden sætter børnene sig alle sammen ind i stuen. Miki og Skotte følger med og lader, som om hinanden er luft.

Mor tænder petroleumslampen over det store bord.

»I kan jo ikke se, hvad I selv laver.«

Verner og Klaus stiller soldater og legetøjstanks og kanoner op i den ene ende af spisebordet. Lasse sætter sig ved den anden bordende med et Anders And-blad – lige over for Birgitte.

Birgitte har taget sine glatte, hvide sten med ind til bordet. Og en æske med vandfarver. Hun maler stenene i alle regnbu-

ens farver. Hendes tungespids kommer frem i mundvigen, så koncentreret er hun om penslen.

Lasse skæver til hende over kanten af Anders And-bladet. Han ser hvide sten blive til ildrøde sten. Til græsgrønne sten. Til citrongule sten. Til violette, orange og lilla sten.

Og til sten så himmelblå som Birgittes øjne, der et kort nu ser lige ind i Lasses.

Vipsen er vældig interesseret i Birgittes vandfarver.

»Må jeg prøve?« spørger hun.

»Ja da, jeg har en ekstra pensel.«

Vipsen dypper penslen i vandglasset og kører den rundt i den røde farve.

Så begynder hun at male.

Men det er ikke en sten, hun maler på. Nej, hun maler sine negle. Blodrøde maler hun dem!

»Skal det forestille neglelak, eller hvad?« spørger Verner oppe fra den anden bordende.

Vipsen svarer ham ikke.

Hun smiler til Klaus. Klaus smiler tilbage.

I det samme er det, som om et tykt gardin bliver trukket fra vinduet.

Varmt, hvidt solskin vælder ind.

Vipsen springer op: »Det er holdt op med at regne! Kom, vi går ud!«

Lærkerne synger allerede, græshopperne filer i græsset. Vanddråberne funkler som glasperler på stråene.

De går ned til fjorden. Klaus skubber Birgitte i kørestolen. Verner hjælper ham med at få den forbi pytterne og de mest humplede steder.

Regnskyerne trækker væk over fjorden. Vandet skifter med lyset, snart er det mat og gråt, snart sølvblankt, snart lysende blåt. Og oven over det hvælver der sig en regnbue med lige så mange farver som alle Birgittes sten.

»Kom, vi leger sørøvere!« siger Klaus.

»Hvad så med Birgitte?« spørger Verner.

»Vi siger da bare, at jeg var en rig prinsesse, som I tog til fange!« siger Birgitte. Selv Vipsen er med på at lege sørøvere og synes pludselig ikke, at det er for barnligt.

Sørøverne stiller Birgitte inde ved bådeskuret og sætter sig ud i båden.

Verner må finde sig i, at Klaus er kaptajn.

Sørøverkaptajnen rejser sig op og peger ind på bådeskuret: »Kom, vi stormer slottet og bortfører prinsessen og kræver løsepenge af kongen!«

Sørøverne springer i land, bevæbnet med lange tagrør, som de svinger som sværd. De kæmper sig ind ad vindebroen og hugger kongens soldater ned.

Sværdene hviner i luften.

»Videre, folkens! Sejren er vor!« vræler Vipsen og hæver en sejrssikker hånd med blodrøde negle.

Nu er de nået ind på land. De er ved at falde over alle de hoveder, de har kappet af.

»Kom og tag mig til fange!« kalder Birgitte fra kørestolen.
»Jeg keder mig sådan her på slottet!«

Verner udstøder et krigshyl og løfter sit sværd. Men hylet bliver til en underlig, halvkvalt lyd, og sværdet synker mod jorden.

Klaus spærrer munden op.

Vipsen blegner.

De stirrer hen mod det bageste hjørne af bådeskuret.

Lasse følger deres blik.

Et stort dyr kommer frem bag hjørnet.

Det er gråt og uldent som et får. Det *ligner* et får, men det er meget større, og det ser meget voldsommere og farligere ud.

»Vædderen!« gisper Verner.

Vædderen gloriøst på dem og fnyser ud af næseborene.

Den skraber i jorden, så græstotterne flyger.

Sænker hovedet og viser dem *pandebrasken* med de to nøgne fordybninger, hvor hornene sad.

Fnyser igen og løber hen mod dem.

»Flygt!« hylér Klaus og stormer ud på bådebroen med Ver-
ner i hælene.

Vædderen gungrer bagefter! Helt ud på broen løber den,
men bremser op ved de manglende brædder. Den virrer med
hovedet, gør omkring og får øje på de tre andre børn inde på
bredden.

»Op på taget!« vræler Vipsen. Hun hopper op på bænken og
videre op på bordet, balancerer på fiskekasserne, griber fat i en
bundgarnspæl og svinger sig i sikkerhed oppe på taget.

Nu kommer vædderen!

Lasse er allerede oppe på bordet, men standser brat.

»Lasse, skynd dig! Du kan jo godt!« råber hans søster oppe
fra taget.

Ja, vel kan han så ... men hvad med Birgitte?

Vædderen stopper op. Den glór fra Lasse på bordet til Birgitte
i kørestolen og ved ikke lige, hvem den skal vælge.

Så fnyser den arrigt og stormer hen mod Birgitte.

Birgitte er bleg som et lagen. Hun rører sig ikke af stedet – det
kan hun jo ikke med sine lammede ben.

Lasse når slet ikke at tænke sig om. Han *springer* bare – ned
af det høje bord!

Han løber ind mellem vædderen og Birgitte.

Hun skriger nu. Men det gør Lasse også, han skriger og skrål-
ler og fægter i luften med sine arme!

Vædderen glemmer Birgitte og sætter efter den skrigende, skrålende, fægtende Lasse.

Den er lige bag ham!

»Løb, Lasse!« råber Klaus og Verner ude fra broen.

»Lasse, løb!« råber Vipsen oppe fra taget.

»Løb, løb, løb!« råber Birgitte fra kørestolen.

Og Lasse løber! Han løber hurtigere end nogensinde før i sit liv. Han løber hurtigere end vædderen!

Så snubler han og falder på maven.

Lasse ruller om på siden i det våde græs.

Han ser vædderen komme tonsende lige imod sig.

Og han ser en stor mand i blå overall komme springende med en kæmpe stor kølle.

Hans svinger tøjrekøllen med begge hænder og knalder den ned i vædderens flade hoved.

Vædderen standser op på eksende ben. Den vender det hvide ud af øjnene og lægger hovedet på skrå, som om den lytter til noget inde bag pandebrasken. Små, sorte vædderlorte falder ud af den anden ende.

»Hå-hå-hå!« griner Hans og trækker af med den.

Bagefter er Lasse *dagens mand*.

»Du er en helt!« siger Verner.

»Nej, hvor var jeg bange!« siger Vipsen.

Birgitte smiler til Lasse og hjælper ham med at pille løs, solskoldet hud af omme på ryggen, hvor han ikke selv kan nå.

Solen skinner som aldrig før.

Og når Lasse engang bliver lige så stor som Hans, vil han drage verden rundt med en tøjrekølle og pande væddere ned og redde piger med himmelblå øjne.